

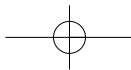
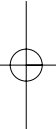
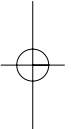
Balaskó Ákos

Szalmaszál

Fél tizenegy múlt, az utcánk áporodó ködpor.
Abból formálódik az az árnyék, ő, akitől elbúcsúztak
a sarkon, jöjjön gyalog, ott a megálló, tegyen úgy.
Amaz előre engedi, mellé érve lassít,
két kattanas, index, amerre nincs is út:
azt jelenti jövő héten ugyanígy.
Érdessé száradt kódnyelv.
Fél tizenegy múlt, túlóra, havi zárás van,
értsem meg. Mellém dől az ágyra.
Egyetlen meglazult gomb tartja ösz-
sze a slim-fit kosztüminget a mellén.
Felkel, vetkőzni kezd, szemérmetlenül,
engedi, hogy végignyálja testét a lámpafény.
Harisnyáját legörgeti ahogy majd róla
fog lehámlani az idő, átlátszó,
szürke, mintás rétegekben.
De amíg lehet, a szépség
amíg bír, éjszaka újrano.
Valami egészen más lesz elfogadni
elfogadnom más lesz biztosan,
mikor először hagyja a haját lenőni.
Hogy a hajkefében egyre több szalmaszőke szál marad.
A visszereket a lábán, egy artér vízrajza.
Egészen más lesz, tudva hogy
másnak e tájék semmit sem jelenthet.

Kialvatlan

Az oldaladon alszol gyerekkorod óta,
mert csak így tarthattad szemmel az ablakot.
Jobbra dőlsz, úgy nem érezni a szívverést;
a bordáid feszítvja biztonsági zóna.
Horgot vet redőnyöd feszülő fénydamilja.
Szemhéjba akad, az álom partjára von.
Izzadsz, lábad a laminált padlóra lóg
míg nyálkás tested – túl kicsi – nem dobja vissza.
Felszakadoznak a varratok éjszakánként.

Kinedvedzik a köznap hús és bőr közé,
s mint az aljzatkiegyenlítő, szétterül.
Egyszer, ha majd elapad és felszárad mindez,
motyogni kezdesz, átlép rajtad egy határ
és már túl beteg leszel, hogy megszégyenülj.

Kollár József

Fakultatív Gárdonyi

*„Vincenzo [Vincent Vega], set up my office.”
(Quentin Tarantino: Pulp Fiction)*

A félszemű Jumurdzsák *cool*.
Ahogyan Bárdy lejátssza,
a film nem avul hiába.
– Az egri csillagokon túl

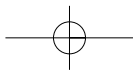
nincs élet – mondja nagyapád.
De Gergelyt Vincenzo váltja,
csípőből lő a homályba.
Közben feltámad az apád.

Törököt lehet fogatni,
ezzel az erővel, vele.
Meglett, becstelen briganty,

megint rajtad a fél szeme.
Meg se próbálsz tagadni,
hogyan szép a rút története.

Fakultatív Jack London

Szépek. Színház, ahol ásít a hiányom.
Már csak a hült helyem jelzi, hogy mégis
(miként vénülő szájból a protézis)
voltam, de kiestem. Furcsa, ha látom,
akik pont attól azok, a szépeket,

hogy nem értik, mint idegen szavakat,
e képtelen beszédet. Új agarak
kergetnek avuló nyulakat. Leszek

nekik, aki magamnak: soha. Szépek,
kik a költőt ráébresztik a rútra.
Kilépünk a világból, mikor belépnek.

Amíg mágnesként tapadunk a múltra,
a vadak örök jelenében élnek
a szépek. Rondák mámorába hullva.

Fakultatív Tandori

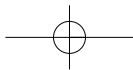
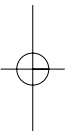
„Egy talált tárgy megtisztítása”

Egy talált néember megszépítése.
Erre kószál a költő. És megvan
a harmadik sor is. Most? Felbukkan
egy gyűrött férfi. Jeges nézése

lehúti a vad képletet. Mintha
csak azért lépne a színre, hogy ne
más mozduljon rá. Egy érmét dob be,
a gépbe. S mikor leér a szimpla,

rögtön elindul, hogy rátaláljon
a muffra – mielőtt más ér oda,
a költő –, s átvonszolja a tájon.

A megtalált nőnek tisztulnia
kell – egy vad, érzéki csalódáson
át – innen! a szép így tűnik tova.

Darányi Sándor**Dac**

I/ Megint dühöng az istenverte szél,
lökdösi felettünk a háztetőt.
Csalni, csúsztatni ott a délután,
politizálni mind a délelőtt,

de nincs kibúvó, ha eljő az est:
régén lejárt az oltalom kora,
volt olyan-amilyen az úgy-ahogy –
már csak érezzük, minden mekkora,

mennyire túlnőtt, nem kezelhető,
a kedvünkért kibogozódni rest,
s arccal öklön csapunk! Nem tűrjük a
kényszert, megalázó balegyenest.

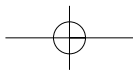
II/ Egy jeltelen teremtésben hiszek,
amit talán megkérdez valaki.
Hallja a választ, hangos csöndemet,
s tűnődik: „Ezt meg hogy sütötte ki?”

Mi benne ez a hangtalan moraj,
ez az időtlen, hosszú délelőtt?
Miféle új világra vall a zaj,
mért telnek nehezen a télelők?

A szív merülő, kormos kormorán,
s lehet-e a részvét távol sziget,
térképen apró, jelzőfény csupán –
mégis, zátonynál több mindenkinek?

Szilveszter előtt

A belső gyermek ordít, rúg, harap.
Tisztába kéne tenni. Csupa seb.
Nem csak undok, csenevész kis darab –
a dundisága a legvéresebb.

Méregeti a már zajló Dunát.
Az alsó fiókban a papirok,
hiánytalanul – mindent megtalált,
aki eljut oda. Porhó ropog.

Kővel tele a sportos hátizsák,
többé nem árthat nap-, se holdvilág.

A dolgok vége rendesen

Valaki majd csak megkíván,
kisajátítván érdeked,
és mint tutajon, oldalán
átvészeled az életet –

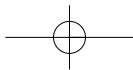
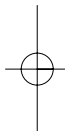
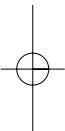
egy csinos és szálas fiú,
aki szenvedélyből vesz el,
hullámos vagy göndör hajú,
te pedig vágyálma leszel?

A sosem-volt szép igazán,
és egyedül: ezt már tudod.
A múltból tündöklő talán,
az éjszakai jázminok,

s a veszteségből áradó
mokka-illat elégtelen
nyugalma, mint egy dáridó
hagy mázat húló kedveden...

Önvád

Már mindig öreg, sosem fiatal.
Fekszik az ágyban, nagynéném vigyáz
rá. Más talán rég nem akar;
és elfoszlik, málló szövet, a gyász –
de ahogy meglát, fölkel, fölnevet,
s az örökkévalóság útjain
pár percre szállongó porrá mered
az elkoptathatatlan, néma kín.

Elmondhatom, hogy cserbenhagytalak?
Mikor meghaltál, nem voltam veled,
s már ez lehetek csak: hitvány alak.
Te pedig féltél, mint egy kisgyerek.
Hogy kapaszkodtál volna még! A gép
mért, mérlegelt, lélekzeted akadt,
s képernyőre írta ítéletét.

Beletörődtem. Én, a kisfiad.

Hogy valljam be, hogy elfeledtelek?
Időnként felriadva rám pirít
mulasztásom, az egész élvetem
tengődés, meg hogy dolgom volna itt;
mert nem szeretni is esküszegés,
akárki nem fogadta – állati
módon egyszerre gyáva és merész,
és nem lehet, csak megbocsátani.

Torockay András

Wales, Newport, Pembrokeshire

Egészen olyan ez a pár hónap,
mintha már meghaltam volna.
Sajnos a pokol és a menny között,
úgy fest, az üdülőparadicsomban,
nincs különbség, csak hogy a pokolban
talán nem láthatod a kísérteteket.
A korona legszebb gyémántja ezek
a mezők, fák, tehének, birkák, házak.
És a kipihent, jól öltözött öregek
ahogy elektromos székeken hintáznak,
merengve nézik az elhülyült óceánt
az égen meg dühös sirályok vijjognak,
mintha valamit mondani akarnának,
de sehogysem beszélnek a nyelvemet.

Borotva, Eső, Spar

Frissen borotvált arcom
lassan másfél éve nem simítottam.
Villanyborotvás borostás volt,
vagy rabbi-szakállas.
Talán lustaságból, vagy mert féltem a borotváltól.
De a szállásunk fürdőjében nincs konnektor,
csak tükör.
Ahol konnektor van, ott meg tükör nincs.
Tehát muszáj voltam venni habot, pengét.
Utoljára kamaszkoromban
volt ilyen hosszú ideig
sima a bőröm,
mint odakint.
Mintha visszafelé múlna az idő.
A labirintusban is, mindig meghagytam a szórt,
így teszteltem talán kitartásomat, de Walesben
ez valahogy lehetetlennek tűnt.
Elindultam hát a West Streeten felfelé a Sparhoz.

34

Közben azon gondolkoztam,
a The Sunban olvastam, a napokban tartóztatott le
egy férfit a rendőrség, aki tíz éve három parasztot
és két turistát ölt meg egy vadászpuskával,
most a DNS-vizsgálaton múlik a bizonyítás.

Míg baktatok, cseperegni kezd az eső
a felmosórongyfelhőkből, egyre erősebben,
rá a kastélyra, a Memorial Hallra, a Royal Oakra,
rá a Golden Lionra, a turistaútra, a hayfieldekre, fákra,
a sűrű délutánra, a lehetetlen színű nyárra,
és az óceánra, hogy csak két és fél hónap múlva álljon el.

Közben kiderül, Katie-ék ismerték azt a srácot,
aki felakasztotta magát egy közeli hayfielden
egy hatalmas fára, és a szülei már későn érkeztek,
hogy megmentésük, pedig küldött is nekik egy sms-t.
Láttam a szemükben, hogy
nem értik, miközben a lapokat forgatják,
épp ez a fiú, miért.

Visszanézek,
látni akarom a tájat,
amely ki tudja meddig otthonom.
Az óceán szürke foltnak tűnik a horizonton
És két, több ezer éves ház közt
dombokon legelő lovakat,
birkákat, marhákat látok.
És köveket egymáson
mintha csak díszletek lennének
valami dunatévés magándetektíves filmhez,
amiben kiderül, hogy nincsenek szellemek,
és messze, a távolban
a strandon egy temetőt.
Nézem őket az esőben, borostásan.
Aztán bemegyek a Sparba.

Molnár Krisztina Rita

Leszámoló

Cseng és bong.
Csak üresen kong.
Azzal eteccc,
hogy szereccc,
még ma tőlem
elmeheccc.
Nem kell nekem
csapodár,
minden egyes
csókja kár.
Nem kell nekem
senki már.

Lám, lim-lom,
pengő cimbalom.

Elküldött az egyik,
a másik meg elment.
Engem az Úristen
számolásból felment.

Sakk, matt, sokk.
Sokszor sok.
Burn out.
Isa, pur es homuvok.